

Arrest

nr. 91 937 van 22 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 oktober 2012.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. HAYFRON-BENJAMIN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart geboren te zijn in Tripoli, in de wijk Zouqad al Khourga, en de Libische nationaliteit te bezitten. U woonde er met uw ouders, broer en zus.

U bent niet naar school gegaan en verdiende de kost door op straat groenten te verkopen.

Op een bepaald moment, na het uitbreken van ‘de revolutie’, werd u op straat opgepakt door soldaten en overgebracht naar de gevangenis Bouzaoura, gelegen buiten Tripoli.

U werd ondergebracht in een cel, samen met ene A.R. (OV 7.577.075; CG 12/01325), die ook op straat was opgepakt.

Gedurende zes maanden zaten jullie met z’n tweeën in de cel en konden ontsnappen op het moment dat jullie mochten ‘luchten’ op de koer.

U vluchtte naar huis en zag dat uw huis vernield was, uw ouders en uw zus waren hierbij omgekomen, uw broer was opgepakt door onbekenden. U vernam dit alles van uw bureu.

U ontmoette daarop uw vriend R., die hetzelfde was overkomen, ook zijn huis was vernield en zijn familie was omgekomen.

Jullie vluchtten naar 'de bergen' en werden hier opgevangen door onbekenden, bij wie jullie bijna een jaar verbleven. Jullie gaven hen duidelijk te kennen dat jullie het land wilden verlaten en op zoek waren naar iemand die hierbij kon helpen. Deze onbekenden brachten u in contact met een passeur die jullie, na een autorit van vier dagen door de Sahara naar een luchthaven bracht, dewelke weet u niet. Hij voorzag jullie van valse Franse paspoorten en op 19 september 2012 kwamen jullie aan op de luchthaven van Zaventem en werden opgepakt door de luchthavenpolitie en overgebracht naar het Transitcentrum Caricole, waar u op 24 september 2012 asiel aanvraagde.

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Na het gehoor door het Commissariaat-generaal (cgvs) dient opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève daar er omwille van onderstaande redenen geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden Libische nationaliteit en er bijgevolg dan ook geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u daar beweert te hebben ondervonden. Een kopie van de informatie waarop het cgvs zich baseert werd aan uw administratief dossier toegevoegd.

U gevraagd tot welke stam u behoort, stelt u de wedervraag wat hiermee wordt bedoeld. U dan gevraagd of er stammen zijn in Libië, vraagt u zich af wat dat zijn 'stammen' (cgvs p.2). Dat u, die beweert een Libiër te zijn, niet vertrouwd bent met het begrip 'stam' is op zich al een zware reden om te twijfelen aan uw nationaliteit daar de stammencultuur een essentiële rol speelt in de Libische gemeenschap en het politieke leven.

U gevraagd of u naar school bent geweest, zegt u dat dit niet het geval is en dat dit niet verplicht was (cgvs p.2). Ook deze uitspraak wekt verbazing daar er schoolplicht was voor kinderen tussen 6 en 15 jaar.

U gevraagd naar het 'Groene Boekje', kunt u slechts stellen dat niet te kennen (cgvs p.2). Ook deze onwetendheid wekt verbazing daar dit boekje alom gekend is en Khadaffi hierin zijn persoonlijke visie uiteenzette over het politieke leven en de democratie en het boekje een oplossing bood voor alle problemen op wereldvlak. Zelfs al zou u erin geslaagd zijn te ontkomen aan de schoolplicht, dan nog is het totaal ongeloofwaardig dat het begrip 'Groene Boekje' u totaal onbekend zou zijn, temeer dit boekje in Libië alom tegenwoordig is.

U gevraagd waar kolonel Khadaffi is geboren, moet u ook hierop het antwoord schuldig blijven (cgvs p.3).

Gezien de personencultus rondom deze persoon ondermijnt ook deze onwetendheid uw geloofwaardigheid.

U gevraagd naar de nationale feestdag in Libië, verwijst u vaagweg naar 'iets in november'. Logischerwijze gevraagd wat er dan specifiek wordt gevierd, moet u hierop het antwoord schuldig blijven (cgvs p.2). Dat u niet weet dat de specifieke nationale feestdag, het feest van de revolutie, op 1 september werd gevierd en hieraan telkenmale, zo is algemeen geweten, de nodige ruchtbaarheid aan werd gegeven, kan er bezwaarlijk van worden uitgegaan dat dit u al die jaren zou zijn ontgaan.

U gevraagd hoe de Libische nationale hymne onder Khadaffi werd genoemd, kunt u slechts stellen het niet te weten (cgvs p.2), een gegeven dat andermaal bezwaarlijk kan overtuigen.

U gevraagd hoe Libië is onderverdeeld op administratief vlak, kunt u slechts stellen dit niet te weten. U vervolgens gevraagd of er provincies zijn in Libië, stelt u dat dit effectief het geval is maar u niet weet hoeveel er zijn (cgvs p.2).

Gezien u beweert geboren en getogen te zijn in Libië, kan het niet overtuigen dat u niet zou weten dat Libië is onderverdeeld in 'shabiyat' en er drie provincies zijn (cgvs p.2).

U gevraagd het Libische geld te beschrijven, en meer specifiek gevraagd om eerst de muntstukken te beschrijven te beginnen met de kleinste waarde, stelt u dat er stukken zijn van 0.50, 1, 2, 3, ... 10. Coupures zouden er zijn van 15, 20, 30, 40 tot 100 (cgvs p.2). De door u weergegeven waardes komen niet overeen met de objectieve informatie waarover het cgvs beschikt en ook dit gegeven ondermijnt uw geloofwaardigheid, temeer u als groetenhandelaar toch dagdagelijks in contact kwam met geld.

U gevraagd of er een 'oude stad' is in Tripoli, ontkent u dit (cgvs p.2). Dient opgemerkt dat er in Tripoli wel degelijk een oude stad, de "Medina", is en waarvan in toeristische gidsen wordt aangeraden

deze zeker te bezoeken. Het gegeven dat u dit dan zou onbekend zijn, kan dan ook andermaal niet overtuigen.

U gevraagd of er een speciaal plein is in Tripoli, stelt u dat er effectief een plein is. Gevraagd naar de naam, geeft u 'Qour'. U dan gevraagd of u as-Saha al-Khadra (het Groene Plein) kent, moet u dit ontkennen (cgvs p.3). Gezien dit het meest belangrijke plein is in Tripoli, kan deze onwetendheid bezwaarlijk overtuigen. U gevraagd of u Bab Az-Aziziya kent, kunt u andermaal slechts stellen dat dit niet het geval is (cgvs p.3). Het betreft hier een kazerne en voormalige residentie van Khadafi waardoor uw onwetendheid andermaal verbazing wekt. Gevraagd of u een kasteel kent in Tripoli, kunt u slechts stellen weliswaar te hebben gehoord van een kasteel, maar de naam niet te weten. De vaststelling dat u het as-Sayara al-Hamra niet kent (het Rode Kasteel), wat ook wel het meest herkenbare 'landmark' wordt genoemd, kan andermaal niet overtuigen (cgvs p.3). U gevraagd naar de straat die langs de zee loopt in Tripoli, moet u ook hier het antwoord schuldig blijven, terwijl dit de 'Sharia al-Corniche' is (cgvs p.3). Verder gevraagd naar de zee waaraan Tripoli gesitueerd is, antwoordt u dat deze 'Chappi' noemt, terwijl toch geweten is dat Tripoli aan de Middellandse Zee ligt (cgvs p.3). U gevraagd naar ziekenhuizen, stelt u dat het grootste ziekenhuis net buiten het centrum is gesitueerd en 'al-Harouq' noemt, een naam die echter door de onderzoeksdienst van het cgvs niet werd teruggevonden, een gegeven dat andermaal verbazing wekt (cgvs p.4).

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan het totaal niet overtuigen dat u de Libische nationaliteit zou hebben en afkomstig zou zijn van Tripoli.

De vaststelling dat u de Libische vlag kunt beschrijven, weet dat Khadafi twee echtgenotes had en negen kinderen, dat u een aantal 'souqs' bij naam kunt noemen en de nummerplaten correct kunt beschrijven doet hieraan geen afbreuk daar u deze gegevens door studie kan hebben verworven, temeer u, en zoals duidelijk vastgesteld werd in bovenstaande paragrafen, quasi elke kennis omtrent uw leefwereld ontbeert.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan er, en zoals reeds werd aangestipt, totaal geen geloof worden gehecht aan uw bewering de Libische nationaliteit te bezitten en geboren en getogen te zijn in Tripoli. Bijgevolg kan er ook totaal geen geloof worden gehecht aan de problemen die u daar beweert te hebben meegemaakt en kan het cgvs zich geen correct beeld vormen van wie u eigenlijk bent, welk uw nationaliteit is, waar u verbleven heeft en of u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming. Bijgevolg worden u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Tot slot dient nog opgemerkt dat in hoofde van 'uw vriend', Ahmed Raouf (OV 7.577.075; CG 12/01325), die zich op dezelfde motieven baseert, tevens door het cgvs een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift, z.d., een schending aan van artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikelen 1 en 2 van de van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) alsook een schending van de formele en materiële motiveringsplicht in bestuurshandelingen.

Verzoeker duidt de commissaris-generaal ten kwade dat deze slechts na een summier onderzoek een weigeringsbeslissing heeft genomen.

Hij laat gelden dat alhoewel de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de asielzoeker zelf die zoals iedere burger die om erkenning vraagt, ook moet kunnen aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is en dat hij een poging moet ondernemen om het relaas te staven en de waarheid dient te vertellen, zijn verklaringen een voldoende bewijs van zijn hoedanigheid als vluchteling kunnen zijn op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn zoals in zijn zaak het geval is.

Verzoeker stelt dat (zie het verzoekschrift, p. 3) "de afgelegde verklaringen van verzoeker niet in strijd is met algemeen bekende feiten (sic)" en dat "in het relaas van verzoeker zijn geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden (sic)".

Hij verklaart dat de bedreigingen waarvan hij het slachtoffer is, konden leiden tot zijn dood.

Hij stelt dat overduidelijk blijkt dat (zie verzoekschrift, p. 3) "verzoeker – in het verleden zowel als nu – in de onmogelijkheid verkeert om de bescherming in te roepen van de staat tot dewelke hij behoort".

Verzoeker verklaart dat hij dit meermaals, maar zonder succes heeft geprobeerd; hij stelt dat hij ook geprobeerd heeft om problemen te vermijden (zie het verzoekschrift, p. 3) *“door zich elders te vestigen namelijk in “de bergen” (sic)”*.

Verzoeker voert aan dat geweld en bedreigingen de reden vormen waarvoor hij bescherming in België gezocht heeft en verwijst hiervoor naar internationale rapporten waaruit blijkt dat de mensenrechtensituatie in Libië beneden alle peil is.

Verzoeker voert ook aan dat (zie het verzoekschrift, p. 3) *“de motivering van de bestreden beslissing deels onjuist en deels niet afdoende is omdat de bestreden beslissing te summier gemotiveerd is om de verzoekende partij toe te laten na te gaan waarom men precies die beslissing nam en hem in de mogelijkheid te stellen zich hiertegen te verdedigen, omdat de beslissing redelijkerwijze rekening had dienen te houden met het gegeven dat verzoeker pas in België is een dat het echtpaar echtelijk moeilijkheden heeft (sic)”*.

Hij stelt dat het voordeel van de twijfel toegestaan kan worden als alle elementen worden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen zoals in zijn geval.

Verzoeker legt de commissaris-generaal ook ten laste dat deze in zijn beslissing verwijst naar de beslissing genomen lasten zijn vriend A.R.; hij stelt dat het verkeerd is om zijn beslissing te laten afhangen van de verklaringen van voormelde A.R.

Verzoeker wijst erop dat hij immers nooit geconfronteerd werd met de verklaringen van zijn voormelde vriend.

Hij besluit dat (zie het verzoekschrift, p. 4) *“verzoeker kan niet verwijzing naar de erkenning van familieleden of vrienden als vluchteling om ook erkend te worden als vluchteling maar toch wordt verklaringen van zijn partner gebruikt om te twifelen aan zijn vervolgingsfeiten (sic)”*

Hij stelt dat elke asielaanvraag individueel moet worden beoordeeld en dat de vrees voor vervolging beoordeeld dient te worden ten aanzien van het land waarvan de verzoekende partij de nationaliteit draagt.

Verzoeker meent dat daaruit moeilijk besloten kan worden dat diens verklaringen inconsistent zijn. Volgens verzoeker zou dan ook rekening moeten worden gehouden met de omstandigheden waarin zijn verhoor plaatsvond en dat (zie het verzoekschrift, p. 4) er *“op dit punt geen sprake is van inconsistenties of tegenstrijdigheden (sic)”* zodat *“de motivering van de administratief overheid op dit punt onvoldoend is (sic)”*.

Hij stelt dat (zie het verzoekschrift, p. 4) *“verzoeker eens zich versprekt, kan helemaal niet beschouwd worden als een inconsistentie (sic)”*, dat *“als men rekening houdt met het feit dat zowel verzoeker als zijn vriend gebruik maakte van een tolk, kan men niet meer spreken over tegenstrijdige verklaringen (sic)”*, dat *“dergelijk vergissingen altijd aanwezig zullen zijn in opeenvolgende verklaringen zonder dat men kan spreken van tegenstrijdigheden of incoherenties (sic)”*, dat *“die “inconsistent” verklaringen te begrijpen zijn (sic)”* en dat *“bij een gehoor dat plaatsvindt met een tolk die de Arabische taal machtig is, kan toch degelijk misverstand teweeg brengen (sic)”*.

Hij stelt dat (zie het verzoekschrift, p. 4) *“de motivering van de administratie op dit punt, houdt geen rekening houden met alle elementen van de zaak”*.

Verzoeker wijst vervolgens op de term ‘vluchteling’ welke in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag betekent dat een dergelijke persoon “met rede vreest vervolgt te worden”. Verzoeker wijst erop dat “met rede vrezen” zowel een objectief als een subjectief element inhoudt. Hij stelt te voldoen aan deze twee eisen.

Hij herneemt de definitie van vluchteling als bepaald in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en herhaalt de criteria, zoals vereist in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Hij stelt dat bij de beoordeling van de vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of bij het onderzoek of hij valt onder de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de beoordelende instantie zich moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing, wat volgens hem impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een situatie.

Hij stelt dat (zie het verzoekschrift, p. 6) *“deze elementen niet toelaten om te besluiten dat er in hoofde van verzoeker, geen ernstige aanwijzingen zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève”*.

Hij herhaalt dat *“de motivering van de administratie houdt geen rekening met alle elementen van de zaak”* en laat gelden dat *“de administratieve overheid helemaal geen rekening hield met de sociale context waarin verzoeker leefde in Libië”* *“zodat de motivering van de administratie onvoldoend is (sic)”*.

Verzoeker vraagt te bestreden beslissing te willen herzien en *“aan verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen (sic)”*.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De Raad benadrukt tevens dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing omstandig gemotiveerd wordt aan de hand van op het verhoor op het Commissariaat-generaal gestelde vragen en door de kandidaat-vluchteling gegeven antwoorden, waarom aan zijn bewering dat hij de Libische nationaliteit bezit en geboren en getogen is in Tripoli, geen geloof wordt gehecht.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift theoretische aspecten aanhaalt maar geen enkel concreet element van de bestreden beslissing weerlegt.

Waar verzoeker de commissaris-generaal ten laste legt dat deze in zijn beslissing verwijst naar de beslissing genomen lasten zijn vriend A.R. en stelt dat het verkeerd is om zijn beslissing te laten afhangen van de verklaringen van zijn vriend A.R., wijst de Raad erop dat verzoeker blijkbaar leende tot een verkeerde lezing van de desbetreffende verwijzing.

De bestreden beslissing stelt dienaangaande *“Tot slot dient nog opgemerkt dat in hoofde van ‘uw vriend’, A.R. (OV 7.577.075; CG 12/01325) die zich op dezelfde motieven baseert, tevens door het cgvs*

een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen”.

Daaruit blijkt helemaal niet dat de commissaris-generaal zijn beslissing in hoofde van verzoeker heeft laten afhangen van de beslissing die genomen werd lastens zijn vriend A.R.; wel dat de commissaris-generaal louter informatief heeft vermeld dat er ook lastens voormelde A.R. een weigeringsbeslissing werd genomen.

Met betrekking tot de inconsistenties in de verklaringen van verzoeker die te wijten zouden zijn aan de vertolking bij het verhoor op het Commissariaat-generaal, stelt de Raad vast dat hem bij het begin van het verhoor werd gevraagd of hij de tolk begreep en er meegedeeld werd dat hij eventuele problemen dienaangaande onmiddellijk moest melden; wat hij niet heeft gedaan.

Verzoeker kreeg bij het einde van het verhoor ook nog de gelegenheid om bijkomende opmerkingen te maken maar maakte met betrekking tot het verloop van het verhoor en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf geen enkele opmerking.

Ook uit het verhoorverslag zelf blijkt niet dat er op dit vlak concreet problemen zijn geweest.

Het volstaat dan ook niet om, na confrontatie met een negatieve beslissing, vertaalproblemen aan te voeren.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat de verzoeker geenszins concreet kan aantonen dat de verklaringen die hij heeft afgelegd niet of foutief in het gehoorverslag zijn opgenomen.

Zijn uitleg voor de “inconsistenties of tegenstrijdigheden” wordt verworpen.

Het ontgaat de Raad wat verzoeker bedoelt wanneer hij aanvoert (zie het verzoekschrift, p. 3) *“dat de beslissing redelijkerwijze rekening had dienen te houden met het gegeven dat verzoeker pas in België is een dat het echtpaar echtelijk moeilijkheden heeft (sic)”*, gezien verzoeker verklaart ongehuwd te zijn (zie vragenlijst van 1 oktober 2012, nr. 15).

De Raad neemt de motivering van de bestreden beslissing derhalve over.

Aan de bewering van verzoeker dat hij de Libische nationaliteit bezit en geboren en getogen is in Tripoli, kan inderdaad geen geloof worden gehecht.

Bijgevolg kan ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die verzoeker aldaar beweert te hebben ondervonden.

Bij een ongeloofwaardig relaas is er geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet zijn zowel de nationaliteit als de herkomst van belang.

Het risico op ernstige schade moet beoordeeld worden ten aanzien van het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit bezit.

Een asielzoeker die over zijn herkomst ongeloofwaardige verklaringen aflegt, kan bijgevolg niet aannemelijk maken dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

Er is derhalve geen schending van de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd bij zijn verhoor op 10 oktober 2012 door een ambtenaar van het Commissariaat-generaal, afgenomen met behulp van een tolk die de Arabische taal machtig is en bijgestaan door zijn advocaat, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

2.7.1. Bij fax van 21 november 2012, 20:55, vraagt advocaat H. RIAD loco advocaat S. BENKHELIFA, om over te gaan tot een heropening der debatten en het bijgevoegd medisch rapport van dr. D. Daniels te onderzoeken. De advocaat voert aan dat de medische expertise aantoonde dat verzoeker foltering heeft ondergaan.

Hij laat gelden dat het geloofwaardigheidsonderzoek uitgevoerd door de commissaris-generaal onvoldoende is om te besluiten dat er geen bescherming nodig is gezien de belangrijke littekens van verzoeker het ondergaan van foltering en mishandeling bewijzen. Hij stelt dat het

geloofswaardigheidsonderzoek het onderzoek op risico's op schending van artikel 3 EVRM niet in de weg staan en verwijst naar het arrest Singh t. België.

Hij laat gelden dat verzoeker zwaar getraumatiseerd is en het doel van de kennisvragen die hem werden gesteld, helemaal niet begrepen heeft.

Hij vestigt er de aandacht op dat de vriend van verzoeker, voormelde R.A., die met hem in het Rijk is aangekomen, dezelfde littekens vertoont wat volgens hem bewijst dat ze tegelijkertijd en met dezelfde methodes zijn gefolterd. Hij is van mening dat het aangewezen is beide dossiers samen te behandelen.

2.7.2. De Raad stelt vast dat het voormeld medisch rapport dat gedateerd is op 18 november 2012, slechts op 21 november 2012 aan de Raad per fax werd toegestuurd; het rapport vermeldt dat verzoeker op 13 november 2012 werd onderzocht.

De Raad stelt vast dat verzoeker en zijn advocaat ter terechtzitting van 19 november 2012 voor de Raad zijn verschenen.

Het staat vast dat noch verzoeker, noch zijn advocaat ter zitting melding hebben gemaakt van het medisch onderzoek dat verzoeker op 13 november 2012 heeft ondergaan, noch van het medisch attest van 18 november 2012.

Het feit dat voormeld medisch rapport niet aan de beoordeling van de Raad op de terechtzitting werd onderworpen, is dus volkomen aan verzoekende partij gelegen.

De Raad gaat derhalve niet in op de vraag van verzoekende partij om de debatten te heropenen.

De Raad ziet ook niet in hoe dit medisch attest het besluit dat aan de beweringen van verzoeker dat hij de Libische nationaliteit bezit een geboren en getogen is in Tripoli, waaraan geen geloof kan worden gehecht, kan wijzigen.

De Raad ziet ook niet in hoe het voormeld medisch attest opgemaakt op naam van verzoeker, een bewijs kan uitmaken tot staving van de verklaringen van zijn vriend R.A.

In zijn verzoekschrift, z.d., uitte verzoeker trouwens een grief omtrent het feit dat in de bestreden beslissing melding gemaakt werd van de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal lastens voormelde R.A.

Mede in acht genomen het feit dat elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht, ziet de Raad geen reden om beide dossiers samen te behandelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vraag om de debatten te heropenen wordt afgewezen.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE